

Observațiile Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la *proiectul de Lege privind salarizarea pentru personalul plătit din fonduri publice* publicat la data de 25.05.2026 pe pagina de internet a Ministerului Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale

I. Proiectul de lege a fost inițiat cu încălcarea gravă a dispozițiilor constituționale și legale vizând legitimitatea Guvernului demis de a iniția proiecte de lege.

Sub acest aspect, la data de 05.05.2026, în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului a fost adoptată moțiunea de cenzură intitulată „STOP „Planului Bolojan” de distrugere a economiei, de sărăcire a populației și de vânzare frauduloasă a averii statului”, Guvernul fiind astfel demis în temeiul art. 110 alin. (2) din Constituția României, republicată (hotărârea fiind publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Nr. 375 din 5.05.2026).

În conformitate cu art. 110 alin. (4) din Legea fundamentală, „*Guvernul al cărui mandat a încetat potrivit alineatelor (1) și (2) îndeplinește numai actele necesare pentru administrarea treburilor publice, până la depunerea jurământului de membrii noului Guvern.*”

Această dispoziție constituțională consfințește reducerea competențelor Guvernului demis, limitându-i activitatea la măsuri curente, indispensabile continuității administrative și funcționării serviciilor publice.

La nivel infraconstituțional, art. 37 alin. (3) din Codul administrativ, adoptat prin O.U.G. nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, prevede că „*În cazul încetării mandatului sau, în condițiile prevăzute de Constituție, până la depunerea jurământului de către membrii noului Guvern, Guvernul continuă să emită numai actele cu caracter individual sau normativ, necesare pentru administrarea treburilor publice, fără a promova politici noi. În această perioadă, Guvernul nu poate să emită ordonanțe sau ordonanțe de urgență și nu poate iniția proiecte de lege.*”

Astfel, în arhitectura constituțională a României, un guvern demis poate îndeplini numai actele necesare pentru administrarea treburilor publice, până la depunerea jurământului de către membrii noului Guvern, având atribuții limitate și strict reglementate.

Acesta trebuie să asigure continuitatea activității instituțiilor statului și buna funcționare a serviciilor publice, precum și să rezolve problemele urgente, sens în care poate adopta decizii curente, acte administrative sau hotărâri.

Guvernul demis nu mai poate promova politici noi, nu poate adopta ordonanțe sau ordonanțe de urgență și nici iniția proiecte de lege, rolul său fiind exclusiv de a asigura funcționarea statului din punct de vedere administrativ, pe durata derulării negocierilor politice și procedurilor constituționale pentru formarea unui nou guvern.

În mod evident, inițierea unui proiect de lege privind salarizarea personalului bugetar, care introduce soluții radicale, noi paradigme de salarizare, modificări ale ierarhiilor profesionale sau afectează echilibrele bugetare pe termen lung, nu poate fi calificată drept un act de administrare curentă. Pe de o parte, **o asemenea inițiativă** are un caracter strategic, presupunând opțiuni de guvernare care ar trebui să aparțină exclusiv unui guvern aflat în plenitudinea mandatului și care beneficiază de susținerea Parlamentului, iar, pe de altă parte, **este interzisă explicit de dispozițiile art. 37 alin. (3) teza finală din Codul administrativ, care dau expresie prevederilor art. 110 alin. (4) din Constituția României, republicată.**

Chiar dacă Guvernul demis nu ar promova soluțiile normative dorite sub forma unui „proiect de lege”, ci acestea vor fi preluate de parlamentari în forma unei propuneri legislative proprii, doar pentru a ocoli dispozițiile constituționale, tot nu poate fi ignorat faptul că în realitate reglementarea este inițiată și supusă consultării publice de un guvern demis, fără competențe constituționale în acest sens.

În plus, fără a ignora rolul Parlamentului de autoritate legiuitoare a țării, nu trebuie omis faptul că reformele de o asemenea anvergură trebuie inițiate la nivelul Guvernului, tocmai pentru că acesta beneficiază de disponibilitatea și capacitatea instituțională necesare pentru fundamentarea și evaluarea preliminară a impactului noii reglementări și pentru realizarea consultărilor atât interministeriale, cât și cu instituțiile și reprezentanții familiilor ocupaționale vizate de reglementare.

Salarizarea personalului plătit din fonduri publice reprezintă un domeniu de maximă sensibilitate constituțională și bugetară, aflat în strânsă legătură cu politica fiscal-bugetară a statului. Orice reformă amplă în această materie generează efecte financiare semnificative, influențează raporturile de muncă în sectorul public și poate afecta stabilitatea instituțională a autorităților publice.

Din această perspectivă, inițierea unui asemenea proiect de lege de către un Guvern demis contravine principiului responsabilității politice și dispozițiilor art. 110 alin. (4) din Constituția României, republicată.

II. Includerea judecătorilor și procurorilor în proiectul de lege constituie o încălcare flagrantă a Legii nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, care, la art. 205

alin. (2) teza a II-a, prevede că „salarizarea judecătorilor și a procurorilor se stabilește prin legea specială privind salarizarea și alte drepturi salariale în domeniul justiției.”

Această dispoziție legală nu are nicidecum o valoare declarativă, ci instituie o obligație concretă în sarcina legiuitorului de a reglementa salarizarea judecătorilor și procurorilor numai printr-o lege specială.

Așadar, realitatea normativă actuală consacră obligația legiuitorului, primar sau delegat, de a întreprinde toate măsurile care se impun pentru adoptarea unei legislații speciale privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, de vreme ce legiuitorul a statuat expres ca drepturile salariale ale judecătorilor și procurorilor să fie reglementate distinct, printr-o lege specială dedicată domeniului justiției, iar nu prin cadrul general aplicabil personalului bugetar.

Pe aceste premise, este evident că proiectul de lege inițiat de Guvern contravine dispozițiilor art. 205 alin. (2) teza a II-a din Legea nr. 303/2022, fapt care plasează acest demers normativ într-o veritabilă contradicție cu reglementarea constituțională din art. 1 alin. (5), potrivit căreia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Existența unei dispoziții exprese care consacră salarizarea magistraților prin lege specială reflectă nu doar o opțiune tehnică de legiferare, ci necesitatea protejării statutului constituțional distinct al autorității judecătorești și a independenței justiției, motiv pentru care singura opțiune normativă nu poate fi decât adoptarea unei legi speciale de salarizare în domeniul justiției.

Salarizarea magistraților nu este o simplă chestiune de politică a veniturilor în sectorul public, ci este un element structural al independenței justiției. De aceea, standardul de control aplicabil oricărei reglementări privind salarizarea judecătorilor și procurorilor este mai exigent decât cel aplicabil altor categorii de personal bugetar, întrucât intervine garanția prevăzută de art. 124 din Constituția României, republicată și de art. 19 alin. (1) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Prin includerea magistraților în grila comună a sectorului bugetar, în care coeficientul maxim este plafonat la 8, iar pentru judecătorii de la cel mai înalt grad de jurisdicție și cu vechime maximă în funcție coeficientul este 5,5, proiectul transformă indemnizația magistratului dintr-un drept garantat, ancorat într-un regim distinct, într-un drept derivat din grila generală, supus aceleiași marje de apreciere ca remunerația oricărei alte categorii de personal bugetar.

Or, potrivit Deciziilor nr. 873/2010 și nr. 900/2020 ale Curții Constituționale, precum și jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene din cauzele C-64/16 și C-146/23, nivelul remunerației magistraților constituie o garanție inerentă a independenței, de același rang cu

inamovibilitatea. Anexa nr. V, deși prevede, la art. 3 alin. (2), cu caracter declarativ, că salarizarea trebuie să asigure „o reală independență economică”, nu instituie niciun mecanism juridic efectiv prin care această independență să fie garantată, cu atât mai mult cu cât valoarea de referință care determină indemnizația este stabilită prin hotărâre a Guvernului și poate fi modificată anual.

În Decizia nr. 45/2018, Curtea Constituțională a reținut că statutul magistraților este, în mod obiectiv, mult mai sever și mai restrictiv decât cel al altor categorii, prin incompatibilitățile, interdicțiile și exigențele specifice, ceea ce justifică un tratament salarial diferențiat. Or, asimilarea magistraților, fără distincție, regimului comun al personalului bugetar nu este, prin urmare, un simplu act de uniformizare tehnică, ci ignoră un criteriu obiectiv de diferențiere consacrat de jurisprudența constituțională, intrând în coliziune cu art. 147 alin. (4) din Constituția României, republicată.

Problema constituțională nu rezidă, așadar, în simpla ierarhie dintre categoriile de personal din sectorul bugetar, ci în limitarea întregii ierarhii judiciare într-o marjă de coeficienți care nu mai dispune de un reper distinct și protejat, și care este, în plus, dependentă de o valoare de referință controlată de executiv. Sub acest aspect, proiectul slăbește garanția instituțională a independenței puterii judecătorești ca putere în stat, în sensul art. 1 alin. (4) din Constituție.

În altă ordine de idei, prin proiectul de lege mai sunt prevăzute excepții de la aplicarea acestuia, cum este cazul personalului din Banca Națională a României, Autoritatea de Supraveghere Financiară, Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei și Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, așa încât, cu atât mai mult, dată fiind obligația statuată de Legea nr. 303/2022, salarizarea judecătorilor și procurorilor trebuie să fie reglementată prin lege separată.

III. După cum este cunoscut, independența justiției, consacrată expres de Constituția României, republicată, presupune și existența unor garanții financiare adecvate și stabile pentru judecători și procurori, context în care salarizarea magistraților nu reprezintă doar expresia politicii statului în domeniul resurselor umane din Autoritatea judecătorească, ci, în principal, trebuie să asigure o garanție veritabilă pentru independența justiției.

În condițiile în care securitatea financiară a magistraților constituie o garanție a independenței acestora, statutul magistratului impune acordarea unei remunerații adecvate, ca o componentă a independenței justiției - garanție a statului de drept, prevăzut de art. 1 alin. (3) din Constituția României, republicată.

Din această perspectivă, importante documente internaționale au conturat repere esențiale în ceea ce privește drepturile magistraților, în considerarea rolului esențial al acestora în apărarea statului de drept.

Astfel, „Principiile fundamentale privind independența magistraturii”, adoptate de cel de-al VII-lea Congres al Națiunilor Unite pentru prevenirea crimei și tratamentul delincvenților (Milano, 26 august - 6 septembrie 1985) și confirmate de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite prin Rezoluțiile nr. 40/32 din 29 noiembrie 1985 și nr. 40/146 din 13 decembrie 1985, prevăd în mod expres, prin art. 11, că „durata mandatului judecătorilor, independența acestora, siguranța lor, remunerația corespunzătoare, (...) sunt în mod adecvat garantate prin lege”.

În mod asemănător *Recomandarea CM/Rec (2010)12 cu privire la judecători: independența eficiența și responsabilitățile*, adoptată la 17 noiembrie 2010 de Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei, a statuat că „Remunerarea judecătorilor trebuie să fie pe măsura rolului și responsabilităților lor, și să aibă un nivel suficient pentru a-i face imuni la orice presiune menită să influențeze deciziile”.

Totodată, *Carta europeană privind statutul judecătorilor*, adoptată cu ocazia reuniunii multilaterale având ca obiect statutul judecătorilor în Europa, organizată de Consiliul Europei în perioada 8-10 iulie 1998, stabilește în art. 6.1. că „Exercitarea ca profesionist de către un judecător a funcțiilor judiciare presupune o remunerare, nivelul căreia este fixat astfel încât să îl protejeze contra presiunilor ce tind să influențeze sensul deciziilor sale și mai general comportamentul său jurisdicțional, periclitând astfel independența și imparțialitatea judecătorului.”

De asemenea, *Carta universală a judecătorului*, adoptată la 17 noiembrie 1999 și actualizată 14 noiembrie 2017, statuează în art. 8-1 că „Judecătorul trebuie să primească o remunerație suficientă care să îi asigure o reală independență economică și, prin aceasta, să îi asigure demnitatea, imparțialitatea și independența sa. Remunerația nu trebuie să depindă de rezultatele activității judecătorului sau de performanțele sale și nu poate fi redusă în timpul mandatului său.”

Potrivit aceluiași document, „În țările în care procurorii sunt asimilați judecătorilor, principiile de mai sus trebuie aplicate *mutatis mutandis* acestora.” (art. 9-2), iar „Independența procurorilor – care este esențială pentru Statul de drept – trebuie garantată prin lege, la cel mai înalt nivel posibil, într-o manieră similară celei pentru judecători.” (art. 9-3)

Tot astfel, Avizul nr. 1 (2001) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni prevede, în concluziile sale, că „Remunerarea judecătorilor trebuie să fie corespunzătoare cu rolul și responsabilitățile acestora (...). Ea trebuie protejată prin prevederi legale specifice împotriva

diminuărilor și trebuie să existe prevederi privind mărirea salariilor în raport cu creșterea prețurilor.”

Luând în analiză unele dintre documentele menționate - Principiile fundamentale privind independența magistraturii și Carta europeană privind statutul judecătorilor – dar și Recomandarea nr. R (94) 12 cu privire la independența, eficacitatea și rolul judecătorilor, care a fost între timp înlocuită de Recomandarea CM/Rec (2010)12 menționată mai sus, Curtea Constituțională a reținut prin Decizia nr. 20/2000 *„preocuparea organismelor care le-au adoptat de a se promova independența și imparțialitatea judecătorilor, ținând seama că judecătorii se pronunță asupra vieții, libertăților, drepturilor, îndatoririlor și bunurilor cetățenilor. În acest context, o importanță deosebită o au măsurile preconizate pentru asigurarea unui statut, a unei remunerații și a pensiei adecvate pentru magistrați, precum și a garantării prin lege a acestora. De asemenea, Curtea Constituțională constată că în toate aceste documente principiile și măsurile stabilite cu privire la statutul și drepturile magistraților sunt puse în relație directă cu prevederile art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul fundamental al oricărui persoane de a fi judecată de un tribunal competent, independent și imparțial, stabilit prin lege.*

În aceste condiții, Curtea Constituțională constată că, deși unele dintre documentele internaționale menționate au valoare de recomandare prin prevederile pe care le conțin și prin finalitățile pe care le urmăresc, fiecare dintre acestea vizează direct texte cuprinse în pacte și în tratate la care România este parte și, prin urmare, se înscriu în spiritul prevederilor art. 11 și 20 din Constituție.

Totodată, Curtea Constituțională reține că rațiunile pe care se întemeiază prevederile din actele internaționale avute în vedere în considerentele anterioare ale acestei decizii se află în convergență cu dispozițiile art. 123 alin. (2) din Constituție, conform cărora "Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii". Într-adevăr, aceste dispoziții constituționale nu au un caracter declarativ, ci constituie norme constituționale obligatorii pentru Parlament, care are îndatorirea de a legifera instituirea unor mecanisme corespunzătoare de asigurare reală a independenței judecătorilor, fără de care nu se poate concepe existența statului de drept, prevăzută prin art. 1 alin. (3) din Constituție.”

În flagrantă contradicție cu exigențele care decurg din documentele internaționale și din jurisprudența Curții Constituționale, proiectul de lege nesocotește grav independența financiară a magistraților și subminează rolul de putere în stat care revine autorității judecătorești.

În acest fel, **demersul normativ inițiat de Guvern contravine atât dispozițiilor constituționale, cât și chiar principiului enunțat în art. 3 din capitolul VIII al Anexei nr. V**, în conformitate cu care salarizarea personalului din sistemul justiției trebuie stabilită ținându-se seama, printre altele, de locul și rolul justiției în statul de drept, echilibrul puterilor în stat, de importanța socială a muncii, de răspunderea, complexitatea, riscurile și solicitarea neuropsihică pe care le implică fiecare funcție, de pregătirea profesională, de incompatibilitățile și interdicțiile prevăzute de lege pentru aceste categorii de personal și de exigențele prevăzute de documentele internaționale privind funcționarea eficientă a sistemului judiciar și statutul magistraților.

Or, deși se prevede expres că salarizarea judecătorilor și procurorilor trebuie să le asigure o reală independență economică, condiție necesară pentru protecția acestora împotriva oricărei atingeri aduse independenței și imparțialității lor în îndeplinirea actului de justiție, în realitate proiectul are o finalitate fundamental opusă, afectând grav aceste principii.

1. În concret, în reglementarea propusă, **magistrații vor avea venituri salariale mult reduse**, care sunt departe de importanța, rolul și responsabilitatea funcțiilor de judecător și procuror.

Coeficienții de ierarhizare prevăzuți în Anexa V Cap. I lit. A se situează între 2,35 (auditor de justiție, anul I) și 5,5 (judecător cu grad de Înaltă Curte de Casație și Justiție, vechime peste 20 de ani), iar vârful ierarhiei puterii judecătorești se situează, pe grilă, semnificativ sub plafonul maxim general reprezentat de coeficientul 8.

Astfel, pentru președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție este stabilit coeficientul de salarizare 6, inferior Președintelui României (coeficient 8), președinților Senatului și Camerei Deputaților (coeficient 7,50), dar și multor altor funcții care nu se situează la nivel maxim al ierarhiei în cadrul puterilor din care fac parte (vicepreședinții Camerelor Parlamentului – 6,50, secretarii și chestorii Camerelor Parlamentului – 6,45, liderii grupurilor parlamentare – 6,50, președinții comisiilor permanente ale Camerelor Parlamentului - 6,30, vicepreședinții comisiilor permanente ale Camerelor Parlamentului - 6,20, secretarii comisiilor permanente ale Camerelor Parlamentului - coeficient 6,15, consilier prezidențial - coeficient 6,26). Tot astfel, la nivelul Guvernului, prim-ministrul va avea coeficientul 7,50, viceprim-ministrul - 6,60, ministrul - 6,50, ministrul delegat - 6,30, secretarul general al Guvernului și șeful cancelariei prim-ministrului - 6,26.

Această ierarhizare a coeficienților nesocotește flagrant exigențele constituționale referitoare la echilibrul care trebuie să caracterizeze raportul dintre puterile legislativă, executivă și judecătorească.

Mai mult, coeficientul stabilit pentru funcția supremă din autoritatea judecătorească este inferior chiar și celor stabiliți pentru alte autorități publice, respectiv președintele Academiei Române - coeficient 6,30, președintele Consiliului Legislativ, Avocatul Poporului, președintele Curții de Conturi, președintele Consiliului Concurenței, președintele Consiliului Național al Audiovizualului, președintele Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, președintele Autorității Electorale Permanente – coeficient 6,26, vicepreședintele Curții de Conturi, președintele Autorității de Audit din cadrul Curții de Conturi – coeficient 6,15.

Practic, reglementarea propusă afectează profund statutul constituțional al magistraților și îl transformă într-unul similar funcționarilor publici, convertind justiția dintr-o putere distinctă în stat într-o simplă entitate administrativă aflată sub controlul executivului.

Din această perspectivă este necesară o revizuire a coeficienților propuși pentru autoritatea judecătorească care să țină seama atât de importanța, cât și de specificul activității judecătorilor și procurorilor.

Sub acest ultim aspect, trebuie avut în vedere că înfăptuirea justiției se realizează în egală măsură de toți judecătorii, indiferent de nivelul de jurisdicție la care își desfășoară activitatea de judecată, iar exigențele de responsabilitate, interdicțiile și incompatibilitățile impuse acestora sunt aceleași din prima și până în ultima zi de exercitare a profesiei. În aceste condiții, este evident că echilibrul între puteri în materie de salarizare poate fi realizat doar prin plasarea judecătorilor definitivii de la judecătorie la același nivel de ierarhizare cu deputații, senatorii și membrii Guvernului, urmând ca pentru gradele profesionale de judecător de tribunal, curte de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție să fie stabilite majorări procentuale progresive.

Departa de a răspunde acestor exigențe, nivelurile de salarizare rezultate din grila propusă sunt mult inferioare nivelurilor aflate în prezent în plată. Cu titlu de exemplu, evidențiem doar situația funcțiilor de judecător cu vechime maximă de la nivelul fiecărui grad de jurisdicție, ale căror venituri nete scad drastic, cu până la 40% sau până la 43% dacă sunt avute în vedere funcțiile de conducere.

Opțiunea proiectului de a reduce drastic veniturile magistraților este cu atât mai greu de înțeles și nejustificată, în condițiile în care pentru funcțiile de demnitate publică din cadrul celorlalte puteri în stat proiectul de lege prevede majorări semnificative ale indemnizațiilor, la care se adaugă alte beneficii financiare importante care nu se regăsesc la nicio altă categorie de bugetari.

Pe de altă parte, în concepția proiectului, indemnizația de încadrare a magistratului rezultă din înmulțirea unui coeficient – stabilit prin lege, în anexă – cu valoarea de referință. Coeficientul este, așadar, fix, iar variabila remunerației este determinată de valoarea de

referință. Or, potrivit art. 9 alin. (3), aceasta nu se stabilește prin lege, ci prin hotărâre a Guvernului. Numai pentru anul 2027 valoarea de referință este fixată prin lege, la 4.100 lei (art. 35 alin. 2), iar pentru toți anii următori ea rămâne la latitudinea executivului.

Această soluție ridică o problemă structurală de independență, transferând către executiv controlul real asupra venitului magistraților. A conferi executivului pârghia anuală de stabilire a valorii de referință înseamnă a institui o dependență structurală a venitului judecătorului față de autoritatea executivă. Tocmai aceasta este configurația cu privire la care Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în cauzele C-146/23 și C-374/23, a cerut să fie evitată: modalitățile de stabilire a remunerației trebuie să fie obiective, previzibile, stabile și transparente, *„astfel încât să excludă orice intervenție arbitrară a puterilor legislative și executive”*.

În același timp, prin această reglementare este nesocotită cerința garantării prin lege a securității financiare a magistraților. Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 20/2000, mecanismele de asigurare reală a independenței judecătorilor trebuie instituite de Parlament, prin lege. Standardele Consiliului Europei prevăd, de asemenea, că remunerarea judecătorilor trebuie garantată prin lege. A lăsa elementul central al remunerației – valoarea de referință – în seama unui act administrativ revocabil și modificabil unilateral de executiv desființează practic această garanție legală.

Așadar, în privința magistraților, lăsarea integrală a variabilei determinante a venitului în marja anuală de apreciere a executivului, fără un mecanism legal de garantare a unui nivel minim și a indexării, contravine cerinței ca securitatea financiară a magistraților – componentă a independenței – să fie garantată prin lege, iar nu prin act administrativ.

Mai mult, diferența salarială tranzitorie se calculează, o singură dată, prin raportare la salariul lunii decembrie 2026 și se plătește lunar, în quantum nominal. Proiectul nu prevede indexarea acestei componente cu rata inflației. În condițiile unei inflații pozitive, valoarea reală a venitului magistratului scade an de an pe întreaga perioadă 2027-2031, chiar dacă valoarea nominală rămâne aparent neschimbată.

Amintim, în acest sens, că Avizul nr. 1 (2001) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni prevede, în concluziile sale, că *„Remunerarea judecătorilor trebuie să fie corespunzătoare cu rolul și responsabilitățile acestora (...). Ea trebuie protejată prin prevederi legale specifice împotriva diminuărilor și trebuie să existe prevederi privind mărirea salariilor în raport cu creșterea prețurilor.”*

2. Deși proiectul prevede acordarea unei „diferențe salariale tranzitorii” până în decembrie 2031, merită să compenseze diminuările salariale generate de reglementarea propusă, în realitate această măsură are doar un efect iluzoriu, în condițiile în care orice

modificare firească intervenită în cariera magistratului (numirea într-o funcție de conducere, revenirea pe o funcție de execuție după exercitarea unei funcții de conducere, transferul, promovarea într-o funcție de execuție sau chiar inevitabila trecere într-o gradație sau o treaptă superioară de vechime în funcție) conduce, prin efectul art. 32 alin. (1) raportat la art. 7 lit. b) pct. ii) din proiectul de lege, la încetarea plății diferenței salariale și aplicarea întocmai a regimului de salarizare prevăzut de noua lege.

În aceste condiții, este evident că niciun magistrat nu va mai dori să promoveze într-o funcție de execuție sau să ocupe o funcție de conducere, fapt care va conduce la blocarea efectivă a activității instanțelor și parchetelor.

Spre exemplu, pentru un judecător cu grad de curte de apel cu vechime maximă, în situația în care ar promova la Înalta Curte de Casație și Justiție, venitul său net va scădea cu aproximativ 4.000 lei. Tot astfel, dacă același judecător de la curtea de apel va fi numit în funcția de președinte la această instanță, venitul său net va scădea cu aproximativ 3.000 lei, fapt contrar oricărui principiu în materia salarizării și chiar logicii elementare.

Și mai absurdă este situația unui judecător care, după intrarea în vigoare a noului act normativ, va trece inevitabil într-o treaptă superioară de vechime în muncă sau în funcție. Deși efectul legal logic și explicit al unei astfel de evoluții ar trebui să fie reprezentat de creșterea venitul net, în realitate venitul net al magistratului aflat în această situație se va diminua considerabil. Spre exemplu, un judecător de la Înalta Curte de Casație și Justiție care împlinește o vechime în muncă și în funcție de peste 20 de ani, va avea un venit net diminuat cu peste 9.000 lei.

O atare situație este de natură să ducă la blocarea activității instanțelor și parchetelor, măsurile preconizate având ca efect cert destabilizarea resurselor umane dintr-o dublă perspectivă, respectiv demotivarea personalului în funcție de a evolua în carieră sau, chiar și mai grav, de a rămâne în sistem, precum și diminuarea atractivității profesiei pentru absolvenții de studii juridice, aceștia din urmă urmând a fi încadrați pe noua grilă de salarizare, fără acordarea diferenței salariale tranzitorii.

O astfel de reglementare distorsionează corelația dintre ierarhie, responsabilitate și recompensă, descurajează promovarea și introduce blocaje în evoluția profesională și funcționarea instituțională.

3. Reglementarea referitoare la „diferența salarială tranzitorie” este ambiguă și lipsită de previzibilitate, contrar cerințelor de calitate a legii prevăzute de art. 1 alin. (3) și (5) din Constituția României, republicată.

Astfel, nu este clară nici natura juridică a acestei diferențe și nici dacă va fi avută în vedere la stabilirea bazei de calcul pentru pensia de serviciu. Dacă acest „drept salarial individual suplimentar salariului lunar” nu va fi avut în vedere la calculul pensiei de serviciu, reglementarea propusă va conduce indirect la o nouă diminuare drastică a pensiei de serviciu. Aceasta înseamnă că, în mai puțin de 3 ani, sunt reglementate 4 regimuri diferite ale pensiei de serviciu pentru magistrați, dintre care în ultima variantă cuantumul net al pensiei de serviciu a unui magistrat va reprezenta mai puțin de 25% din pensia de serviciu a unui magistrat care beneficiază de primul regim de pensionare.

Mai mult, art. 32 alin. (5) din proiectul de lege prevede că diferența salarială tranzitorie se plătește „nu mai târziu de 31 decembrie 2031”. Este vorba despre un termen extinctiv, fix și imperativ. La data de 1 ianuarie 2032, indiferent de evoluția economică, remunerația devine egală cu produsul dintre coeficient și valoarea de referință, fără componenta tranzitorie.

La 31 decembrie 2031, componenta tranzitorie dispăre integral, dintr-odată. În realitate, reforma nu evită diminuarea salarială, ci o amână cu cinci ani și o programează cu efect întârziat, aceasta fiind de fapt o reducere permanentă deghizată într-o măsură tranzitorie. Mai mult, așa cum am arătat anterior, în condițiile unei inflații pozitive, valoarea reală a venitului magistratului scade an de an pe întreaga perioadă 2027-2031.

4. Deși se afirmă principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă de valoare egală, aplicarea în concret a noii legi a salarizării va genera de fapt profunde inechități între magistrați aflați în aceleași condiții de grad, vechime în muncă și în funcție, care vor avea venituri considerabil diferențiate fără nicio justificare obiectivă, doar pentru că unii sunt încadrați pe o anumită funcție/gradație/treaptă de vechime înainte de intrarea în vigoare a noii legi, iar alții vor ocupa o funcție similară după intrarea în vigoare a acestei legi.

Mai mult, mecanismul tranzitoriu se aplică, prin definiție, numai personalului aflat în funcție la data intrării în vigoare a legii. Magistrații care vor intra în profesie după 1 ianuarie 2027 vor fi salarizați direct la nivelul grilei, fără nicio componentă compensatorie. Rezultă o diferență de tratament semnificativă între doi magistrați care exercită aceeași funcție, la aceeași instanță, în aceeași tranșă de vechime: cel numit înainte de intrarea în vigoare a legii va primi, pe parcursul perioadei tranzitorii, diferența salarială tranzitorie, în timp ce colegul său numit ulterior nu o va primi.

5. Deși proiectul de lege prevede la art. 21 alin. (2) limitarea sumei sporurilor, indemnizațiilor, primelor și premiilor la 20% din suma salariilor de bază/indemnizațiilor, pe

ordonator principal de credite, pentru familia ocupațională de funcții bugetare ”JUSTIȚIE” au fost eliminate toate sporurile existente în prezent.

Se instituie, astfel, un tratament discriminatoriu între categoriile de personal din justiție și categoriile aparținând altor familii ocupaționale, pentru care proiectul de lege prevede în continuare acordarea unor sporuri.

De exemplu, Anexa VI la proiectul de lege prevede acordarea unui spor de până la 15% din valoarea de referință pentru militarii, polițiștii și polițiștii de penitenciare care desfășoară activități în condiții de muncă periculoase sau grele. Totodată, Anexa 1 prevede că personalul didactic calificat de predare și conducere care își desfășoară activitatea în localități izolate primește un spor de izolare de până la 15% din salariul de bază, iar personalul didactic din învățământul special și special integrat beneficiază de un spor de până la 15% a salariului de bază.

Or, dat fiind specificul muncii magistraților, este dincolo de orice îndoială necesitatea menținerii sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și a sporului pentru păstrarea confidențialității, justificate de condițiile de muncă improprii din instanțe și parchete, de riscurile inerente exercitării profesiilor de judecător și procuror, cât și de solicitarea neuropsihică evidentă specifică funcțiilor judiciare și volumului excesiv de activitate pe care trebuie să îl gestioneze autoritatea judecătorească.

6. Abrogarea art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 27/2026 referitor la diurna de care beneficiază judecătorii și procurorii delegați sau detașați în altă localitate decât cea de domiciliu va constitui un element suplimentar care va adânci efectele grave ale proiectului asupra funcționării instanțelor și parchetelor.

Activitatea multor instanțe și parchete care deservește comunități largi depinde în prezent de posibilitatea delegării sau detașării unor judecători sau procurori. Or, dat fiind statutul constituțional al judecătorilor și procurorilor, care nu permite delegarea sau detașarea fără acordul magistratului, este evident că astfel de măsuri pot deveni efective doar în condițiile în care cadrul normativ oferă stimulente adecvate care să compenseze inconvenientele ce decurg din schimbarea locului de muncă.

Pe de altă parte, deși dispoziții derogatorii de la dreptul comun în materie de diurnă există și în ceea ce privește alte categorii de personal, cum ar fi senatorii și deputații sau anumite funcții din cadrul Autorității Electorale Permanente, propunerea legislativă vizează, fără nicio justificare rezonabilă, doar situația indemnizațiilor de delegare sau detașare de care beneficiază magistrații.

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Or, o astfel de abordare este profund discriminatorie și vădit neconstituțională, nesocotind principiul constituțional al egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituția României, republicată, în condițiile în care atât magistrații, cât și categoriile profesionale menționate anterior beneficiază de reglementări speciale, context în care o abordare viitoare diferențiată nu ar putea fi promovată fără existența unor temeuri obiective care să o susțină.

Pentru toate motivele prezentate, *Proiectul de Lege privind salarizarea pentru personalul plătit din fonduri publice* este în vădită contradicție cu Legea fundamentală și statutul magistraților, astfel că nu poate fi promovat în forma propusă. Singura opțiune normativă conformă cu cadrul legislativ actual este aceea în care salarizarea judecătorilor și procurorilor se stabilește prin lege specială, cu respectarea exigențelor impuse de principiul independenței justiției.

Tel: (+40)21-311.69.32
Fax: (+40)21-311.69.37

Website: www.csm1909.ro
Email: legislatie@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011